

rozsudečném, takže není nutno, jako při stanovení ručebního závazku majitele podniku, jenž je povahy druhořádné, závazek ten vyslovovati nálezem zvláštním, — ale ovšem jen v případech, kde mezi pachatelem trestného činu a osobou, jejíchž zájmů výrok o propadnutí předmětů potřeby se dotýká, je poměr toho druhu, jaký předpokládán je v §u 16 zákona čís. 567/1919. Tak tomu bylo v tomto případě. Svrchu zmíněné družstvo, jehož zástupcem byl obžalovaný a jemuž náležely kůže, je tudíž oprávněno k odvolání; toto podáno včas, ježto došlo k soudu třetího dne po vynesení rozsudku. Okolnost, že soud nalézací nezachoval postupu, předepsaného §em 16 citovaného zákona, nemůže družstvo připravit o právo odvolací. Odvolání je však neodůvodněno. Na zabavené kůže, pokud se týče na výtěžek z nich 59.351 Kč 11 h vztahuje se totiž, jak zjistil nalézací soud, trestný čin a je tudíž propadnutí s ohledem na rozsah trestného činu opodstatněno ustanovením §u 20 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 Sb. z. a n. Že výrokem o propadnutí koží (výtěžku) může býti odvolávající se družstvo hmotně citelně dotčeno, nemůže býti uplatňováno jako důvod, výroku bránící, kdyžtž zákon s důsledky takovými počítá, výslovně ustanovuje, že výrok o propadnutí je přípustným bez ohledu na to, komu předměty potřeby náležejí. Výrok ten není trestem, vysloveným proti třetí osobě, propadnutím dotčené, a proto nelze jeho přípustnost dovozovati pokud se týče popírati z otázky, zda tato osoba třetí se provinila čili nic, nebo zda má či nemá z trestného činu pachatelova zisk.

Čís. 1168.

Násilným vztažením ruky (§ 81 tr. zák.) jest i úsilí mařící uplatňování vůle vrchnostenské osoby a směřující proti ní alespoň nepřimo.

Poranění vrchnostenské osoby jest jen objektivní podmínkou přísnější sazby druhé věty § 82 tr. zák.

Odepření odpovědi úřední osobě není ještě její urážkou ve smyslu §u 312 tr. zák., třeba se stalo způsobem hrubým.

(Rozh. ze dne 19. března 1923, Kr II 148/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 10. prosince 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 81 tr. zák., zrušil však sám od sebe dle §u 290 tr. ř. rozsudek nalézacího soudu, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupem dle §u 312 tr. zák. a obžalovaného z obžaloby pro tento trestný čin sprostil. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Zmateční důvod čís. 9 lit. a) §u 281 tr. ř. shledává stížnost v nesprávnosti výkladu skutkových okolností a nesprávném podřadění skutkových zjištění pod ustanovení §u 81 tr. zák. a §u 312 tr. zák., dovozujíc, že tu scházejí všechny náležitosti zločinu veřejného násilí, úmysl a násilné vztažení ruky, a že co do přestupku §u 312 tr. zák. tu

není umyslu urážlivého. Než ohledně zločinu §u 81 tr. zák. nelze stížnosti přisvědčiti. Pojem skutečného násilného vztažením ruky předpokládá arcit', by tu bylo násilí aktivní, t. j. by bylo vynaloženo úsilí, mařící uplatňování vůle osoby vrchnostenské a směřující proti této osobě alespoň nepřímo. Takové násilí je činností, nalézacím soudem zjištěnou, opodstatněnou, neboť stěžovatel uplatnil popoháněním a šleháním bičem svou fysickou silu nad koněm, zapřaženým do vozu, a použil tak koně (pohybu jeho) jako prostředku násilí proti četníkovi osobě. Dle dalšího zjištění nalézacího soudu činil tak věda, s kým jedná, t. j. u vědomí, že ho zastavuje a že vůz zadržuje četník, osoba vrchnostenská, a činil tak v úmyslu, by přinutil četníka vůz pustiti a takto zmařil zjištění své osoby, t. j. služební výkon četníkův. Zjištěná činnost stěžovatelova naplňuje takto skutkovou podstatu zločinu § 81 tr. zák. Dovolávaného důvodu čís. 11 §u 281 tr. ř. neprovádí stížnost po zákoně. Dovojuje, že stěžovatel ani nevěděl ani věděti nemohl, že četník chytil se za vůz. Než tento předpoklad přičí se zjištění nalézacího soudu, jenž větou, že stěžovatel hnal koně jen proto, by přinutil četníka, vůz pustiti, zjišťuje nesporně, že stěžovatel věděl, že četník chytil za vůz a jej zadržuje. Poranění vrchnostenské osoby jest jen objektivní podmínkou přísnější sazby druhé věty §u 82 tr. zák. Pachatele stíhá přísnější trest i tehdy, když úmysl jeho k nastalému poranění nesměřoval. Nelze proto shledati právní omyl v tom, že nalézací soud, zjistiv příčinnou souvislost mezi skutečným násilím vztažením ruky pachatelem na četníka a poraněním četníkovým — vyměřil trest dle vyšší sazby §u 82 tr. zák. V tomto bodě bylo zmateční stížnost zamítnouti.

Při jednání o zmateční stížnosti bylo seznáno, že v neprospěch obžalovaného bylo mylně použito trestního zákona při výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem §u 312 tr. zák. Slova stěžovatelova, že s četníkem nemá co mluvit, jsou pouhým odepřením odpovědi na dotazy četníkovy a nezlehčují — třeba byla pronesena přízvukem hrubým a třeba jsou nezdvořilá, neslušná, — nikterak vážnost četníkovu. Nelze proto v nich shledati urážku ve smyslu §u 312 tr. zák. Bylo proto z moci úřední postupovati tak, jako kdyby stěžovatel sám byl uplatnil důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., a obžalovaného sprostiti z obžaloby pro přestupek §u 312 tr. zák., když rozsudek nalézacího soudu byl v tomto bodě zrušen jako zmatečný.

Čís. 1169.

Zločin veřejného násilí dle §u 98 písm. b) tr. zák.

Lhostejno, že vyhrůžka byla pronesena vůči dělníku jsoucím mimo organizaci za účelem, by vstoupil do organizace.

(Rozh. ze dne 19. března 1923, Kr II 181/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 31. ledna 1922, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí dle §u 98 lit. b) tr. zák.